

Wreszcie Izba Odwoławcza niesłusznie odmówiła uchylenia decyzji, na mocy której OHIM wpisał Reformed Spirits Company Holdings Ltd do rejestru jako właściciela wspólnotowego znaku towarowego nr 2 245 306 a także uznała, że rozporządzenie Rady 40/94 i rozporządzenie Komisji 2868/95 nie zezwala OHIM na wpisanie skarżącego do rejestru jako właściciela wspólnotowego znaku towarowego nr 2 245 306.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995 L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2009 r. – Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-84/09)

(2009/C 90/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: L. Ventrella, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 grudnia 2008 r. nr C(2008) 7820, notyfikowanej w dniu 9 grudnia 2008 r., wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części, w jakiej wprowadziła ona pewne korekty obciążające Włochy.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich decyzję Komisji C(2008) 7820 z dnia 8 grudnia 2008 r. wyłączającą z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).

W szczególności Komisja wyłączyła z finansowania wspólnotowego w ramach EFOGR różne kategorie wydatków poniesionych przez Włochy w latach budżetowych 2003–2007.

Skarga dotyczy w szczególności trzech punktów decyzji:

- 1) Wprowadzającego pewne zryczałtowane i szczególne korekty finansowe dotyczące działań informacyjno-promocyjnych na rzecz produktów rolnych na rynku wewnętrznym (WE 94/2002) i w państwach trzecich (WE 2879/2000) za lata budżetowe 2004–2007 na ogólną kwotę 4 678 229,78 EUR.
- 2) Wprowadzającego zryczałtowane korekty finansowe dotyczące pomocy dla produkcji oliwy z oliwek i oliwek stołowych za lata budżetowe 2003–2006 na ogólną kwotę 105 536 076,42 EUR.
- 3) Wprowadzającego korekty finansowe za płatności dokonane z opóźnieniem i przekroczenie pułapów finansowych za rok budżetowy 2005 w wysokości 12 020 178 EUR i za rok budżetowy 2006 w wysokości 44 567 569,37 EUR.

W odniesieniu do punktu pierwszego w skardze wskazano, że stanowisko Komisji narusza istotne wymogi formalne (art. 253 WE) ze względu na brak kontrydiktoryjności, brak dochodzenia, brak uzasadnienia jak również naruszenie zasady proporcjonalności oraz przeinaczenie okoliczności faktycznych.

Ponadto w niniejszej sprawie, jako że nie zakwestionowano całkowitego braku i zupełnej nieskuteczności kontroli, zastosowanie przez Komisję zryczałtowanej korekty w wysokości 10 %, będącej zupełnie nieproporcjonalną i nieuzasadnioną, czyni zaskarżoną decyzję oczywiście niezgodną z prawem również z tego punktu widzenia.

W odniesieniu do punktu drugiego Komisja zastosowała zryczałtowane korekty finansowe (10 % i 5 %) w wysokości ogółem 105 536 076,42 EUR za lata budżetowe 2001–2002 i 2002–2003.

W skardze podnosi się w tym względzie, że decyzja narusza istotne wymogi formalne (art. 253 WE) ze względu na brak uzasadnienia oraz naruszenie zasady proporcjonalności i art. 26 i 28 rozporządzenia 2366/98 (tekst pierwotny i tekst zmieniony rozporządzenia 1780/03). W szczególności rząd włoski utrzymuje między innymi, że Komisja nie miała w należytej uwadze – bez odpowiedniego uzasadnienia – wyjaśnień każdorazowo dostarczanych przez władze włoskie dotyczących w szczególności organizacji ogólnego systemu kar we Włoszech oraz pełnego utworzenia GIS w odniesieniu do upraw oliwek. W każdym razie zryczałtowana kwota kary zastosowanej przez Komisję ma nieuzasadnioną wysokość oraz jest oczywiście nieproporcjonalna, jako że według rządu włoskiego, nawet jeżeli dowiedziono by całkowitego niewykonania przepisów wspólnotowych, ryzyko nie przewyższałoby 22 504 075,39 EUR.

W odniesieniu do punktu trzeciego, podając niespójne, niewystarczające i stanowcze uzasadnienie, Komisja uznała, że nie mogła przyjąć uwag wyjaśniających przedstawionych przez państwo włoskie w toku postępowania przed organem pojedynczym, „ponieważ rezerwa w wysokości 4 % udostępniona na mocy art. 4 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 296/96 [art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 883/2006] powinna była wystarczyć na postępowania odwoławcze, przypadki sporne oraz dodatkowe kontrole”. W tym względzie rząd włoski podkreśla, że limitu w wysokości 4 % nie należy rozumieć jako bezwzględnego: w rzeczywistości uwzględniając, że jego celem jest ochrona budżetu wspólnotowego przed nadużyciami, może on być przekroczony, kiedy – jak w tym przypadku – istnieją uzasadnione powody, aby obawiać się ryzyka nadużyć w wysokości powyżej 4 %. Jedynie ta interpretacja przepisu wydaje się być zgodna z jego ratio legis.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2009 r. – Kadi przeciwko Komisji

(Sprawa T-85/09)

(2009/C 90/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yassin Abdullah Kadi (przedstawiciele: D. Anderson, QC; M. Lester, Barrister; G. Martin, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1190/2008 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1190/2008 z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniającego po raz 101. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami⁽¹⁾ w zakresie w jakim figuruje on w wykazie osób fizycznych i prawnych, jednostek i organizacji których fundusze i zasoby ekonomiczne zostały zamrożone zgodnie z tym rozporządzeniem. Wyrokiem w sprawach połączonych C-402 i C-415/05 Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji⁽²⁾ Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 881/2002.

Skarżący podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, skarżący podnosi, że zaskarżone rozporządzenie jest pozbawione wystarczającej podstawy prawnej z uwagi na to, iż wydaje się ono zmieniać rozporządzenie 881/2002 przy

braku właściwej decyzji ze strony Organizacji Narodów Zjednoczonych, która w przekonaniu skarżącego stanowi warunek wstępny dla dokonania zmiany tego rozporządzenia.

Po drugie, skarżący twierdzi, iż zaskarżone rozporządzenie narusza jego prawo do obrony, jego prawo do bycia wysłuchanym jak również jego prawo do skutecznej ochrony sądowej i nie naprawia naruszeń tych praw stwierdzonych przez Trybunał wyrokiem w sprawach połączonych C-402/05 i C-415/05. Utrzymuje on ponadto, że zaskarżone rozporządzenie nie przewiduje procedury umożliwiającej notyfikowanie skarżącemu dowodów na podstawie których podjęto decyzję o zamrożeniu jego funduszy czy też umożliwiającej mu przedstawienie użytecznych uwag w odniesieniu do tych dowodów.

Po trzecie, skarżący uważa, że Komisja nie wykazała nadrzędnych względów uzasadniających utrzymanie wobec niego zamrożenia funduszy, naruszając jej obowiązek wynikający z art. 253 WE.

Po czwarte, skarżący twierdzi, że Komisja nie dokonała oceny całości właściwych faktów i okoliczności decydując o przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia, a tym samym popełniła oczywisty błąd w ocenie.

Po piąte, skarżący utrzymuje, że sporne rozporządzenie stanowi nieusprawiedliwione i nieproporcjonalne ograniczenie jego prawa własności, które nie jest uzasadnione żadnymi przekonującymi dowodami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, s. 25.

⁽²⁾ Dotychczas nie opublikowanym w Zbiorze Orzeczeń.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2009 r. – UCAPT przeciwko Radzie

(Sprawa T-96/09)

(2009/C 90/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union de Coopératives Agricoles des Producteurs de Tabac de France (UCAPT) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Peignot i D. Garreau)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003;